

LA CAMPANA DE GRACIA.

LAS DISFRESES DE TOT L' ANY.

Molts se fan la ilusió de que estém en plé carnestoltas.

Si van tots los vespres pel carrer de Fernando, si 'l diumenge, 'l dilluns y 'l dimarts tenen la humorada d' anar á donar un vol per la Rambla, veurán bullint de gent la Rambla y 'l carrer de Fernando. Si 'ls passa pe 'l cap anar al café, ja se 'ls prepara un bon xich de feina si 's proposan trobarhi puesto. Vagin allí ahont vulguin, per tot trobarán gent en gran.

Y es que tothom va en busca de la gran disfressa, tothom busca màscaras y mascarots que li fassin passar be 'l rato y 'l diverteixin. ¡Oh! No hi ha com los dias de Carnestoltas, diu la gent.

Si troban un moro de cuina... ¡ay senyor, quina humorada!

Si topan ab un que s' hagi posat un llansol al cap... ¡Mireu aquell gat dels frares!..

Si ensopegan ab un conde... ¡ma noy, que va bonich....

Y aixis per l' estil, tot vā bé, tot agrada, tot té xiste, tot es bonich y tot diverteix.

Pero ¡ja s' hi han pensat be ab tot això? ¡Ja saben si no mes ne veuen tres dias l' any, de disfresses?

Vinguintme aquí, gats dels frares.

¿No veuen aquell que passa per aquella acera? Porta calsas vermelles, una levita blaba, ab varias estrelles y galons en las mánegas; va molt bufó y porta un cinturon ab la seva corresponsent espasa; en lo cap hi porta un ros... ¿Ho veuen bé? Donchs aquet va disfressat de defensor de las llibertats del poble, de la propietat y del ordre. Quan se treu la màscara, que ja se l' ha treta deu 6 dotse cops, tot ho envia á rodar, altera l' ordre, atropella la propietat y fa tot lo contrari de lo que diu que pensa... Pero quan li posan una estrelleta 6 un galonet á la mánega de la seva levita, allavo-

ras ja es un altra cosa: calla y 's torna á posar la màscara.

¿Veuen aquell fulano que trenca per aquella cantonada? Mira sempre á terra, te un aire molt místich, porta sotana y manteu y en lo cap hi porta una teula... Donchs aquell va disfressat de ministre de Deu. Si 'l veysesen sense màscara l' ànima 'ls hi cauria als peus. Fa broma ab las mossas, no diu missa, ni bateja ni enterra sino hi ha moma; confessa depressa als homenots y á las vellas, y s' entreté, sens dubte porque tenen mes pecats, ab las noyas. Posat á la trona parla pitjor que un camalich ignorant y mal educat...

¿Veuen aquell que va disfressat de senyor? Donchs es un estafa de primer ordre. La casa que té la va robar á uns menors.

Y aixis, per l' estil, los ne podria citar tantas com vulgués.

Creguintme, ni s' entussiasmin, ni 's fassin ilusions: lo mon es un carnestoltes continuat y de disfresses n' hi ha tot l' any.

BATALLADAS.

L' altre dia deya un monàrquich, parlant ab un republicà:

—¿Veu? A vostés, los republicans, lo que 'ls ha perdut ha sigut no ser monàrquichs. Si ho arriban á ser, de segur que tots 'ls progressistas 'ns ne venim ab vostés.

Que si la reyna Victoria vé per mar, que si vé per terra, que si 's mareja, que si té 'l dolor d' estérich y no 's pot posar en camí... Lo cert es que á n' aquestas horas encara no ha vingut.

—¿Vols dir que vindrà per mar la reyna Victoria?

—Hi posaria las mans al foch.

—Tú sabrás perque ho dius.

—A mi 'm sembla que no se atrevirá á passar la frontera per por dels carabiners.

—May dirian, los progressistas, á qui volen fer diputat per Barcelona? ¿No ho endevinan? Admírintse: ¡á n' en Balaguer!... Mal pensat! Si 'l fessin anar per Montserrat tal vegada allí fora fàssil que obtingués tots 'ls vots dels escolanets.

En Topete va voler anar en persona á jurar fidelitat al rey. Vaja, 's veu que 'n Topete fa molt temps qu' ha perdut la brújula de navegar.

En Montpensier diu que fa vent y que no s' entent de juraments. Anem, home, no 's fassí l' escrupulós. ¿No va jurar á donya Isabel? Y donchs ¿que hi fá un mes ó un menos?

Los generals Calonge, Novaliches y Cheste diuhen que han sigut arrestats perque no han volgut jurar fidelitat al rey. Los generals Contreras y Nouvilas tampoc han jurat, segons sembla, y no han sigut arrestats. Lo duch de Montpensier també ha fet *muxoni* y per are sembla... que té ganas d' anarsen á Londres. La igualtat que hi ha en aquest pais dona gust.

En Xacó, lo marit de la Beleta, té ganas de jurar fidelitat al rey y de tornar. Se coneix que per estar ben lluny de la seva dona, deu haber dit: ¡ahont podré anar qu' ella no 'm puga seguir! Y deu haber triat Espanya.

Al principi las oposicion no mes tenian majoria en cinch diputacions. Are ja confesan los del govern que 'n tenen en quinse. Esperintse, qu' encara se n' han descuidat algunas altras.

NUMERO ORDINARI.

EXT

De setse... de setse...
de setse 'l vi...

—Al Garilan falta gent.
—Diu que serà tant lluit. *Hasta hi haurà senyoras.*
—Farem brometa.

Si gosessiu ja se 'n tornarian a casa.

¡Ju.. ju... juy que zalerol...

BATALLADA

Jesus, Maria, Josep!

La Rua sol ser lo mes lluit.

18' I.

Aquestes figaretas pron fan, aixis com n' hi há de
altra que torrar.

—Aquella de mes cul es un home...
—Y 'l demes ensa una dona. Si 'l coneix...
—Mira 'l tanca...
—Uix bandarra!

¡Afara que porto oli...!

—Jo vuy aná acasa.. Jo tinch son..
—Calla fill que ja hi anem. ¡Ay
Deu meu... Disfresseu criatures...

Demà l' enterrarem... Si, si.

—Anem á ca 'l oncle Pep?
—A veurer si 'ns coneixerán...

¡La questió son quartos!

Totas se las pensan!

Que begui, que begui...

BATALLADAS.

—¿Qué no vas al ball?
—Per balls estich... No 'n fa poch de temps que ballo...
—¿Ab qui?
—Home, vull dir que la ballo magre.

—Aixó del jurament 's tem que porta cuia. En Montpensier ja se 'n vol anar á Londres y...

—¿Y qué?
—Home, que quan va caurer la seva cunyada també era á Londres.

—Si á vosté 'l treyan d' una casa y en acabat en lo seu lloch n' hi possessin un altre, ¿tindria may la cara prou groixuda per demanar á ne 'l foraster que li fes lo favor de deixarli un xiquet de lloch en la casa?

—Jo? De primer en moriria de fret.
—Donchs en Xacó no es del seu parer.

—Ja s' hi han fixat bé ab lo que significa pagar tots los días á una persona que no fa res 83,000 y pico de rals?

Mirin que com mes vá mes me sembla impossible que en un pais, en que com aquell qui diu no tenim un xavo per fer cantar un cego, haguem de tenir un empleat que treballant tant poch tingui de ser tant ben pagat.

Cá, cá, aixó s' ha d' acabar; no pot anar ni ab corriolas. Alsa, minyons, papeletas en l' aire y á votar.

Espirtero ha anunciat que per jurar fidelitat al rey 's posará la roba que duya en temps de la guerra civil. Mireu, l' avi quins epígrames tira...

Sobre tot no 's descuidin, dijous, d'anar á Romea á veurer los politichs de gambeto. Los hi dich que 'ls hi agradarán; paraula.

Roma es dels italians y en Garibaldi ja torna á ser á Caprera.... No s' espanti don Victor Manel, qu' abiat parirà la burra.

—No 'ls sembla que la Italia s' ha engrandit? Hoy que si?

Malaguanyada per una monarquía, vegin vostés.

Diu un periodich que en una carta que vanen dirigir al rey li diuhen al comensar:

—Mio caro.
—Y tant car! Mes de 83,000 rals diaris.

A mi 'm sembla que si se li deya, un vintidos sempre 'l deuria rebaixar.

Contra lo que alguns amichs de discordias civils esperaban, aquest any no hem tingut mes que dos carnestoltas. Hi havia qui asseguraba que 'n tindriam tres, lo qual 'ns hauria ocasionat un conflicte, perque estant ja ocupats lo Born y la plassa de Santa Catarina, aquet tercer l' hauriam tingut d' allotjar en lo Padró.

Los del progrés ja han progrésat, una mica mes. Are, á mes de menjar somian.

Afigúrintse que 's fan la ilusió de créurers' que guanyarán las eleccions de Barcelona. Fugin, beneits, fúgintme d' aqui. Vostés son tant infelissons que estan destinats á perdre quan gobiernan los moderats, aquells que feyan ab vostés lo que vostés are fan ab nosaltres, y á no guanyar quan gobiernan vostés.

Un tal senyor Ferratges, americà per mes senyas, diputat á Corts que fou de las passadas Constituyents, gran fabricant de turrons de Girona, acaba de fer un punt dels seus privant la publicació d' un diari carlí que surt á Girona y que 's diu *El Norte*. Lo senyor Ferratges m' ha enganyat. Jo 'l tenia per una especie de Geroni Paturot, un poch presumit, ab un regular talent y ab moltas ganas de figurar.

Aquesta ambició y presunció, eran per mi la causa de que se 'n hagués anat ab los progresistas, no perque fossin los que mes li agradessin, sinó perque eran los que mes bona cara li feyan y mes l' adulabán, ja que si 's descuidan 's quedan sense cap jove que valgués dos cuartos.

Pero veig que 'm vaig equivocar: lo senyor Ferratges es un progressista pastat y acabat. Després del atentat contra la llibertat d' impremta que acaba de comètrer, ja pot tornar á las Corts y fins pot ser apoyat per en Sagasta y tot. Per ser progressista lo primer que 's necessita es dirse lliberal y no serho.

Una observació voldria ferli, senyor Ferratges. Vosté, trepitjant la constitució y olvidant son deber, ha privat un diari donant per escusa que no té director. Donchs, be; m' agradaria, ja que 's veu que ab en Sagasta hi té bo, què fos vint y quatre horas gobernador civil ó incivil de Barcelona y que probés de privar la *Campana de Gracia*. ¿Sab lo que fariam? Portarlo al tribunal, y seguir publicant lo periódich com si tal cosa. ¿Que vol dir que no li podriam dur al tribunal? Prou, home prou. Ja ho veurá, preguntiu al seu germá. Li encarrego que li pregunti á n' ell perque després del pastell que acaba de fer, s' ha descreditat tant per mi, que á pesar de que sé qu' es advocat passat, no 'm atreveixo á confiarli la dilucidació d' aquet cas de dret.

En Sagasta vol enviar una circular als governadors, sobre eleccions. ¿Me sabrian dir quantas circulars ha escrit en Sagasta d' ensa que es ministre?

Resposta: tantas com vegadas ha tocat 'l violon.

Tot rient, rient, las eleccions se van acostant qu' es un gust.

Pe 'l govern 'm sembla que 's van acostant qu' es un disgust.

En Brusi troba á faltá 'ls mossos de la Esquadra.

En cambi jo trobo que 'm sobra 'l diari d' en Brusi.

Al demés 'ls mossos de la Esquadra fan molta falta. Afigúrintse que fa un grapat de temps que no han tirat cap descarga en mitj de la Rambla, que no han mort á cap lladre que vulgues fugir... Vamos, fan molta falta.

Are que me 'n recordo, senyor Brusi. Los mossos de la Esquadra no fan tanta falta com aixó. ¿Perque no va á buscar als que varen afusellar als infelissons de Montalegre?

Diu un diari:

«Los generals Conchas y 'l general Espartero han jurat fidelitat al rey.» Aixó de veurer lo nom d' Espartero al costat dels generals Conchas, m' ha fet l' efecte d' unas botinas de xarol al costat d' unas sabatas de simolsa.

Aseguran que 'l general Contreras 's vol afillar al partit republicà. Ben vingut siga al nostre partit. Lo partit republicà may tanca la porta á ningú.

Mirin si es casualitat.

Han trasladat á l' Escoda desde las provincias vascongadas á Barcelona y la reyna vé per las provincias vascongadas.

Ben pensat, si saben lo que 'ls convé, han de donar los seus vots al govern.

Efectivament: ¿qui es que no s' admira devant las proeses comesas per los homens de la situació? Qui digui mal del govern que 's recordi de la companyia de la porra, de las persecucions contra tots los que no diuhen amen de tot als progressistas, de las economias fetas... en las butxacas de cada particular etc.

ANUNCIS.

El Tiburon de 1871.

ALMANAQUE HUMORÍSTICO,
plagado de chispeantes caricaturas
políticas debidas al lápiz
del reputado pintor

JOSÉ LUIS PELLICER,
y escrito

con mucha intencion por españoles de nota.

Forma 16 páginas de gran fóleo con mas de 50 láminas, y vale

¡UN REAL SOLAMENTE!

EL CARNAVAL.

TIPOS, ESCENAS, CUADROS, FENOMENOS.
Impresiones intimas de una mascara sensible meditabunda.

Forma un elegante cuaderno en 4.º impreso en buen papel y va adornado con 16 láminas de Pellicer y solo cuesta 2 reales.

EL CARNAVAL DE BARCELONA EN 1860.

Cronica de los sucesos mas notables de esta bulliciosa temporada, escrita por José Anselmo Clave y José María Torres.

Esta obra que se habia agotado hace tiempo y de la que constantemente se nos pedian ejemplares porque dà una idea exacta del esplendor del Carnaval de Barcelona en aquella época y su filantrópico objeto, la hemos reimpresso y forma un tomo en 4.º de cerca 200 páginas y va adornada con 48 láminas 4 de ellas litografiadas. Vale 12 reales.

En breve publicaremos LO XANGUET de 1871 que está en prensa.

Cualesquiera que desee alguna de dichas obras, puede mandar en sellos su importe y se le remitiran por el correo franco el porte, para lo cual deben enviar un sello mas de franqueo de medio real para las que valen uno ó dos reales, y 4 para la que vale 12 reales.

Imp. de la V. H. de Gaspar.—Ataulfo, 14.

I. Lopez, editor.